

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 1. De natura Sacramentalis Confessionis,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78322](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78322)

crofantia Eucharistia sumptionem, per vtiat am illam formulam verborum, Confiteor Deo omnipotenti, &c. Agitur ergo de confessione, quae fit Sacerdoti locum Dei tenenti, Ecclesiae, clausae seu iurisdictionem sufficientem habenti, accusando se distincte de omnibus peccatis propriis. Haec enim est quae sacramentalis dicitur. Atque cognoscenda pro praxi nobis proposita, complectemur quinque capitibus: quorum primum erit de ipsius natura. Secundum de necessitate seu obligatione ipsam faciendi. Tertium de conditionibus, quas ad suam perfectionem requirit. Quartum de iis de quibus faciendum est. Quintum de iis per quae redditur inualida seu inefficax ad sacramentum Penitentiae constituendum.

CAPVT I.

De natura sacramentalis confessionis.

SVMMARIVM.

1. Definitio confessionis sacramentalis.
2. Confessio in foro externo facta, et a proprio Sacerdote, non est sacramentalis.
3. Nec in foro interno, si sit hypothetica, aut excusatio, aut iactantia.
4. Aut nuda narratio, aut negatio peccatorum, vel falsa eorum exaggeratio, aut narratio suorum bonorum operum.
5. Confessio facta absenti non est sufficiens ad obtinendam sacramentalem absolutionem.
6. Non est confessio sacramentalis, quae fit non Sacerdoti aut non habenti iurisdictionem.
7. Nec quae fit ad alium finem, quam ad obtinendam absolutionem; nec demum generalis consuetas fieri per sola verba Confiteor Deo, &c.

Ad explicationem naturae confessionis sacramentalis quarum definitiones adferuntur a Paludino 4. distinct. 17. question. 2. articulo primo. Nobis autem vna haec sufficit, qua dicitur actus Penitentis externus, qui in conscientia foro accusat se de suis peccatis coram proprio Sacerdote, et sacramentaliter ab eis absoluitur. Cuius definitionis prima pars, actus Penitentis externus, indicat illum non confiteri, qui immobilis manens, nullam actum externum verbo, vel nutu, vel alio simili signo exercet: neque absolueadum esse: ob defectum scilicet materiae sensibilis ad sacramentum necessariae, iuxta illud quod sacramentum dicitur: inuisibilis gratiae visibilis forma. Cap. Sacrificium, De consec. dist. 2.

Secunda pars, quo in conscientia foro accusat se de suis peccatis, excludit eas confessiones quae fiunt in foro externo coram iudicibus, etiam si fuerint Ecclesiastici ac proprii Sacerdotes. Praeterea corrigat ab usum quorundam, qui ut aliquod proprium peccatum detegant, multa simul aliorum peccata impertinenter narant: ut viri, uxorum; uxores, virorum; ferui, dominorum; alij, aliorum; quae omnino tacenda sunt, quando propria (quorum tantum & non alienorum manifestatio debet esse confessio sacramentalis) possunt sine illis sufficienter aperiri. Adhuc denotat non quemlibet actum externum Penitentis esse confessionem sacramentalem, sicut nec quilibet est talis, qualem proposita definitionis verba declarant; adeoque nullam sequentium confessionum, habere confessionis sacramentalis naturam: ita ut illis sacramentalem absolutionem superaddere, sit facile legimum.

Prima est hypothetica illa, qua Sacerdote praesente & interrogante, si hoc vel illud feceris, nonne petis veniam a Deo? Penitens responderet. Ita Domine. Etenim talis non est accusatio sui de propriis, neque manifestatio alicuius absolutae detestationis illorum, per quam sufficienter constare possit ad esse materiam absolutionis, ne eam tenere impendendo, facile legimum committatur. Secunda est, excusatio qua nonnulli culpam suorum peccatorum transferunt aut in naturam suam, aut (quod est genus blasphemiae) in Deum quasi causantem peccandi necessitatem, inlungendo nimis ardua, aut in Dæmonem: aut in fortunam, vel fatum aliamve causam similem. Qui manifeste ex eo arguuntur, quod cer-

tissimum sit nullum esse hominis peccatum, excepto originali, quin liber a ipsius voluntate perpetretur. Tertia est, iactantia & ostentatio peccatorum suorum, qualis contingere potest quibusdam perditis, qui laetantur cum male fecerint, & exultant in rebus pessimis.] prout habetur Prouerb. cap. 2. Cum deberent culpam suam humiliter agnoscere, ac cum Dauide a Nathan propheta reprehenso 2. Reg. 12. dicere, Peccauit Domino.]

Quarta est, nuda narratio peccatorum absque vlla interiori contritione, aut cum prolata rerum impertinentium commemoratione, & inuili verborum multiplicatione; eò spectante ut peccata quae aperienda sunt, certa ratione regantur. Nam talis confessio, non est vera accusatio, sed rhetorica quaedam exultatio. Quod si ad perfectam peccati cognitionem, opus sit historiam narrare, bonum quidem est id facere, & fieri debet: sed solum quae sunt ad talem finem necessaria, referre oportet. Quinta est, negatio peccatorum qualis contingit quibusdam ignavis dicentibus: Nihil male feci, non sum furatus, non fornicatus, &c. Sexta est, enumeratio bonorum operum: qualis fit a dicentibus: Audiui facrum omnibus diebus festis; ieiunavi Quadragesimam; dedi elemosinas, & similia, imitatione Pharisaei orantis Luc. 18. Septima est nimia exaggeratio & falsa impositio peccatorum, quae Penitens ipse non fecerit: qualis contingit legenti ex aliquo libro formulam confessionis, non habita ratione quorum sit sibi conscius, aut non sit. De quibus omnibus debet Confessarius sollicitè Penitentem suum instruere, cum aduerterit ipsam in eis delinquere.

Tertia definitionis pars, contenta illis verbis, coram Sacerdote proprio, excludit primò, per verbum coram, confessiones factas absenti per literas aut internuntium: Quas non esse sufficientes ad obtinendam absolutionem sacramentalem communis sententia est, quam Nauarr. ad cap. Fratres, De penit. distinct. 5. num. 94. confirmat tum ex cap. Quem penit. De penit. distinct. 1. per illa verba: Praecipit Dominus mundandis, ut ostenderent ora Sacerdotibus; docens corporali praesentia, confitenda peccata, non per nuntium, non per scripturam manifestanda.] Tum ex eo, quod absolutionis forma, quae habet Absolutionem, praesupponat absolueadum praesentem esse. Tum deum ex eo, quod sacramenta omnia personae propriae concursum exigant cum suscipiuntur, excepto matrimonio, quod per procuratorem contrahi potest ex cap. Finali De procuratoribus in sexto. Accedit quod nouissime a summo Pontifice Clemente VIII. tanquam erronea damnata sit propositio, qua asseritur licere per literas: seu internuntium peccata propria Confessario absenti sacramentaliter confiteri, & ab eo item absente absolutionem obtinere.

Excludit secundò, per verbum Sacerdote: confessiones factas laico, aut alteri non Sacerdote: quas non esse sacramentales pater ex Conc. Trid. sess. 14. c. 6. & Cam. 10. ubi definitur solos Sacerdotes esse absolutionis sacramentalis Ministros. Nam sine absolutione, sacramentum penitentiae esse nequit: cum illa sit eius forma essentialis.

Excludit tertio, per verbum Proprio, factas Sacerdoti non habenti iurisdictionem; quas etiam non esse sacramentales, intelligitur ex eodem Concilio in sequent. cap. 7. Vbi definitur nullius momenti eam absolutionem esse, quam Sacerdos in eum profert, in quem ordinariam aut delegatam non habet iurisdictionem.

Postrema denique pars definitionis, ut ab illis sacramentaliter absoluitur, excludit confessiones, quae fiunt in alium finem (ut ad habendam consolationem vel consilium a Confessario) quam ad obtinendam absolutionem. Nam tales non sunt sacramentales: quandoquidem seclusa absolutione nullum datur penitentiae sacramentum. Excludit item generale in confessionem, cuius formula Confiteor communiter nominatur, a voce, a qua incipit, etiam si fiat proprio Sacerdoti, ut solet a populo ante Eucharistiae sumptionem. Nam nec talem esse sacramentalem, ex eo constat quod iuxta Conc. Trid. sess. 14. cap. 5. Confessio sacramentalis, ad obtinendam suam absolutionem de peccatis in foro penitentiali, requiritur ut Penitens, non in genere duntaxat, sed in specie ac sigillatim sua ipse peccata declarat. Per illam autem confessionem peccata declarantur solum in genere; ideoque absolu-

tio ei addenda non est; sed solum deprecatio, per illa verba Misereatur tui, &c. ac illa, Indulgentiam & absolutionem peccatorum tuorum, &c.

CAPVT SECVNDVM.

De necessitate, obligatione ve faciendi Sacramentalem Confessionem.

Hic pro vsu nobis proposito, consideranda occurrunt; primò, præceptum, quo talis necessitas seu obligatio imponitur. Secundò, modus quo imponitur. Tertio, tempus pro quo imponitur. Quartò, personæ quibus imponitur. & Quintò, requisita ad satisfaciendum eadem obligationi.

PRIMA PARS CAPITIS.

De præcepto, quo imposta est obligatio faciendi confessionem Sacramentalem.

SVM MARI VM.

8. Sacramentalem confessionem à Christo institutam & ad salutem necessariam esse, tenendum est de fide.

8. Ratio eius rei.

10. Præceptum Ecclesiasticum de confessione annua, non est diuersum à diuino de facienda confessione, sed tantum illius determinatio quoad tempus.

11. Cur ab Ecclesia facta sit talis determinatio.

12. Non fuit Ecclesia contra officium pignoris, dum grauibus penis impositis, compellit ad confessionem annualem.

13. Talis compulsio grata esse debet fideli habenti peccatum mortale.

14. Que sub anathemate à Concilio Tridentino de Sacramentali confessione prohibeantur negari.

Hereticis nostri temporis (contra quos differunt copiose Bellarm. toto libro 3. De penitent. in tom. 2. controuersiarum, & Gregorius à Valent. in D. Thomam tom. 4. in disput. 7. quest. 9. puncto secundo) negant vllum esse præceptum diuinum confitendi Sacramentaliter: ideoque vsitatum in Ecclesia confessionem Sacramentalem, nihil necessariam esse ad salutem; humanumque tantummodo inuentum esse.

8. Fides verò Catholica est, ex definitione Concilii Tridentini, sess. 14. cap. 5. & can. 6. 7. & 8. Sacramentalem confessionem institutam esse à Christo, & de iure diuino ad salutem consequendam necessariam ei, qui post Baptismum in peccatum mortale lapsus est. Quam fidem Concilium in citato cap. 5. stabilit per illud Ioan. 20. Quorum remisistis peccata remittuntur eis: & quorum retinueritis retenta sunt. Per quod Dominus noster Iesus Christus (vt concilij verbis vtatur) teris ascensus ad cælos, Sacerdotes sui ipsius Vicarios reliquit, tanquam Præsides, & Iudices, ad quos omnia mortalia crimina deferantur, in quæ Christi fideles post baptismum ceciderint, quò, per potestatem clauium remissionis aut retentionis peccatorum sententiam pronuntiant. Constat autem Sacerdotes huiusmodi iudicium prudenter exercere nõ posse in cognitiõis causis; nec æquitatem in Penitentis iniungendis seruare, si Penitentes in genere duntaxat & non potius in specie ac sigillatim sua peccata ipsis declarant. Consequenter igitur constabit fideles, ex Christi institutione teneri confessionem Sacramentalem facere de omnibus peccatis mortalibus, quæ post factam diligentem sui discussionem inuenierint grauari suam conscientiam, vt eorum remissionem obtinere, & æternam salutem consequi valeant. Istudque est, quod aduersus hæreticos pluribus adstruunt, tum memorati Authores, tum alij, quos citat Couarr. ad cap. Alma mater, De sentent. excommunic. in sexto par. priore §. 1. num. 6.

9. Ad nostrum autem institutum sufficit constitutum habere, quod Christus Dominus ante propositis verbis ex 20. cap. D. Ioan. non solum dederit discipulis, & ipsorum successoribus, potestatem absolventi fideles à peccatis: sed etiam fidelibus ipsis necessitatem imposuerit eadem peccata illis confitendi, perinde ac si Princeps aliquem pro se gubernatorem mittens in remota religionem, ei dicat. Quidquid illis statueris de causis ad me referendis, ratum habebis; censeretur eo ipso, hominibus illius provincie necessi-

tatem imponere: vt quicquid litis habuerit ab ipso definiendæ, debeant referri ad talem gubernatorem, cui suas vires & auctoritatem delegauit. Ad confirmationem facit argumentum à simili: quod mandatum Apostolico datum de docendis & baptizandis omnibus gentibus Mat. vii. adstringat omnes gentes ad audiendum Dei verbum, & baptismum suscipiendum.

De peccato Ecclesiastico determinante diuinum, de facienda Sacramentali confessione.

Etiam præcepto diuino accessit (datum in cap. Omnes vtriusque sexus De penitent. & remiss. refertur, ex Concilio Lateranensi) Ecclesiasticum præceptum non tanquam ab illo diuersum, sed tanquam eius determinatio quoad tempus.

Namque datur de Sacramentali à Christo instituta confessione omnium peccatorum facienda semel in anno, ab omni vtriusque sexus fidele, qui ad annos discretionis peruenit. Quo fit vt illud transgrediens omittendo semel in anno confiteri, vnum tantum peccatum committere censetur; tanquam vnus solummodo præcepti transgressor. Eadem enim est substantia præcepti modificati, & modificantis; cum modificans præsupponat substantiam rei per modificatum præceptum, tantumque addat circumstantiam, modum vel aliquem seruandum in illius adimplentione. Quia ergo Christus datus confitendi præceptum non assignauit tempus, sed illud reliquit Ecclesie determinandum: hæc (vt habet Concilium Tridentinum, sub finem cit. cap. 5.) non statuit, vt Christi fideles confiterentur quod iure diuino necessarium & institutum esse intellexerat: sed vt præceptum confessionis saltem semel in anno, ab omnibus & singulis fidelibus, cum ad annos discretionis peruenissent, impleretur.

Ratio autem quæ mouit Ecclesiam vt hanc determinationem faceret sub grauissima pena (vt scilicet transgrediens, viuus ab ingressu Ecclesie arceatur, & mortuus Ecclesiastica careat sepultura) fuit non quidem periculum obliuionis peccatorum, vt aliqui senserunt; sed, vt alij existimarunt (vt quoque commemorat Azor. in 1. par. Instit. moral. lib. 7. cap. 29. qu. 8.) vt tam necessarius & salutaris vsus confessionis conseruaretur & frequentius vsurparetur à fidelibus.

Occurrendum est verò hæreticis talem determinationem, vt nimis rigidam sugillantibus, eo quod seruitia coacta Deo non placeant, iuxta illud D. Pauli in 2. ad Corinth. 6. 9. hilarem datorem diligite Deos. Occurrendum est inquam: legem itaque pedagogum terrene malevolentem, per eamque id præstari, quod significatur per illud Psal. 31. In cano & freno maxillas eorum constringe, qui non adproximant ad te; & illud Lu. 14. Exi in vias & sepes, & compelle intrare vt impleatur domus mea discumbentium. Et certe rigidus non est, sed imitatio Patris cælestis misericors, qui prodigo fame percutit & porcos pascenti auctor est, vt ad patrem redeat: aut qui vulneribus confectum & seminum relictum imponit in iumentum vt errantem ad stabulum vbi curetur: aut qui ouem in deserto errantem imponit in humeros vt in tuto loco constituat. Pari ergo ratione nec Ecclesia censenda est rigida, si fideles suæ curæ commissos cernens per peccatum diuina gratia spoliatos, ab æterna salute abalienatos, & prædæ diaboli expositos compellat: tantorum malorum capessere remedium à Christo misericorditer concessam.

In quo tantum inest momenti ad vitam ex pietate Christiana agendam, vt dubium non sit, quin talis compulsio, militiam Christi profitenti, maxime grata esse debeat: vt potest qui nequit sine Dei gratia certare: sine meritis coronam accipere; sine spiritali robore ad finem vsque certaminis, hostibus oblitere: nec captiuum triumphum victor agere. Quam etiam ob causam misericordie potius quam rigori tribuendum est, quod Concilium Tridentinum anathematizat primò, in supra memorato can. 6.

Eum qui negauerit confessionem Sacramentalem vel institutam, vel ad salutem necessariam esse iure diuino; vel qui dixerit modum fectere confitendi in Ecclesia semper obseruatum, alienum esse ab institutione, & mandato Christi, inuentumque esse humanum. Item in can. 7. Eum qui dixerit necessarium non esse diuino iure ad peccatorum remissionem omnia & singula mortalia confiteri quorum memoria: cum debita & diligenter præmeditatione hebeatur, etiam si occulta sint: vt quæ solo voluntatis